

РЕШЕНИЕ

№ 6879

гр. София, 02.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3948** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 60а от Закона за съдебната власт /ЗСВ/.

Образувано е по жалба на С. Л. М., ЕГН: [ЕГН] чрез процесуален представител адвокат В. Т. Д. – САК срещу отказ за разглеждане на заявление за констатиране на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, обективиран в писмо с изх. № 94-С-322/19 на заместник-министъра на правосъдието проф. Н. П..

С жалбата се твърди неправилност на извода на административния орган, че С. М. не е легитимиран да иска констатиране и обезщетение за нарушение правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок и се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен и връщане на преписката със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Л. М., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д. – САК, с пълномощно по делото.

Ответникът заместник-министърът на правосъдието – редовно призован, представлява се от юрк. Б., с пълномощно по делото.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното :

Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорения отказ. Същият представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 4 от АПК, тъй като представлява отказ на административен орган да извърши определено действие, а именно – да разгледа заявление по реда на Глава трета „а“ от ЗСВ. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Производството, завършило с изричен отказ за разглеждане на заявление за констатиране на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, обективизиран в писмо с изх. № 94-С-322/19 на заместник-министъра на правосъдието проф. Н. П., е започнало със заявление с рег. № 19-446/03.07.2019 г. от жалбоподателя С. Л. М. до министъра на правосъдието, с което е поискал извършване на проверка на обстоятелствата, изложени в заявлението, и произнасяне по последното в срок, както и обезщетение в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева.

На 06.08.2019 г., в предвидения в чл. 60д от ЗСВ 4- месечен срок от постъпване на заявлението, е изготвен констативен протокол от проверяващ състав на специализирано звено към Инспектората на Висшия съдебен съвет по смисъла на чл. 60в от ЗСВ, състоящ се от инспектор С. М. и експерти Д. К. и Т. Д..

В протокола детайлно и подробно са описани фактите, установени от проверяващия състав във връзка с постъпилото заявление, напълно съответстващи на писмените доказателства, представени от жалбоподателя по настоящото дело, а именно: образуване на досъдебно производство № 9/2012 по описа на НСлС, пр. пр. № 457/2012 г. по описа на СГП срещу С. Л. М. и Л. С. М. за извършено през периода 2002-2007 г. на територията на Република България престъпление по чл. 253, ал. 2 от Наказателния кодекс /НК/; извършване на претърсване, при което са иззети документи, вещи и банкноти от сейф, нает с договор за наем от С. Л. М.; разпит на С. Л. М. в качеството му на свидетел на 25.11.2006 г.; извършване на проверки от НАП за С. Л. М. и Л. С. М.; съставяне на постановление, с което се дават указания на разследващия орган по повод извършваното от него разследване на досъдебното производство; съставяне на четири броя постановления, с които се отказва връщане на веществени доказателства; съставяне на постановление, с което се назначава съдебно-счетоводна експертиза; съставяне на постановление, с което производството се спира; съставяне на постановление, с което производството се възобновява; съставяне на постановление на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. 24, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ и чл. 199 от НПК, с което досъдебното производство е прекратено и иззетите при претърсването веществени доказателства са върнати на С. Л. М..

Относно основателността на заявлението проверяващият състав на основание горепосочените факти установява, че заявителят С. Л. М. не попада в кръга на лицата, очертан от правната разпоредба на чл. 60а, ал. 2, т. 1 и 2 от ЗСВ, които имат право да подадат заявление за нарушаване на правото им за разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Според констативния протокол жалбоподателят С. Л. М. не е имал

процесуално качество на страна по смисъла на чл. 60, ал. 2, т. 2 от ЗСВ и не може да се третира като „жертва на нарушение“ на право на разглеждане на делото „в разумен срок“, защитавано от чл. 6, §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/.

След получаване на протокола и въз основа на установените от проверяващия състав факти и обстоятелства заместник-министърът на правосъдието проф. Н. П. в се е произнесъл с писмо с изх. № 94-С-322/19 на 27.02.2020 г., лично връчено на жалбоподателя на 04.03.2020 г., с което отказва да разгледа заявление с рег. № 19-446/03.07.2019 г., тъй като последното не е подадено от правоимащо лице по смисъла на чл. 60а, ал. 2, т. 1 и 2 от ЗСВ.

При така установената фактическа обстановка съдът съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК намира от правна страна, че оспореният акт е издаден от административен орган в кръга на неговата компетентност, очертана от разпоредбата на чл. 60е, ал. 1 от ЗСВ, а именно – оправомощено от министъра на правосъдието лице по силата на заповед № ЛС-04-328/07.05.2019 г. на министъра на правосъдието, с която заместник-министър Н. С. П. изрично в т. 2 от посочената заповед е оправомощен „да оставя без разглеждане заявление на граждани и юридически лица срещу актове, действия или бездействия на органите на съдебната власт, с които се нарушава правото им на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, подадени по реда на Глава трета „а“ от Закона за съдебната власт чрез Инспектората към Висшия съдебен съвет до министъра на правосъдието, когато въз основа на установените от проверяващия състав на Инспектората към Висшия съдебен съвет факти и обстоятелства прецени, че те не отговарят на изискванията по чл. 60а, ал. 1, 2 и 4 от Закона за съдебната власт.“ Съдът намира още, че оспореният акт е издаден в изискуемата писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Във връзка с тези изводи съдът приема, че оспореният акт е валиден административен акт.

По отношение на наличието на противоречие с материалноправни разпоредби, на първо място, съдът трябва да се произнесе по твърдението на жалбоподателя, че той е притежавал качеството „обвиняем“ в досъдебното производство, образувано срещу жалбоподателя. В тази връзка следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 54 НПК, според която обвиняем е лицето, което е привлечено в това качество при условията и по реда, предвидени в НПК. От своя страна, условията и редът за привличане на лице в качеството „обвиняем“ съгласно чл. 219, ал. 1 вр. чл. 46, ал. 2, т. 2 от НПК изискват съставянето на постановление от разследващия орган или прокурора, с което съответното лице да бъде привлечено като обвиняем. Видно от писмените доказателства по делото, представени от страните, такова постановление не е съставено. От друга страна, по смисъла на чл. 219, ал. 2 от НПК разследващият орган може да привлече лицето като обвиняем и със съставянето на протокола за първото действие по разследването срещу него. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 219, ал. 2 от НПК визира възможност за разследващия орган да привлече лице като обвиняем, а не задължение за разследващите органи или прокурора да извършат привличане на едно лице като обвиняем още и едновременно със съставянето на протокола за първото действие по разследването. От изложените доказателства по делото съдът категорично прави извода и приема за установено, че

лицето С. Л. М. не е бил привлечен като обвиняем със съставяне на протокола за първото действие по разследване срещу него. Разпоредбата на чл. 356, ал. 4 от НПК /„Лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъплението, се счита за обвиняем от момента на съставянето на акта за първото действие по разследването срещу него.“/, която също съдържа правила относно привличането на лице като обвиняем, е неприложима, тъй като от писмените доказателства по настоящото дело няма данни за провеждане на бързо производство, а цитираната разпоредба изисква като предпоставка наличието на такова.

На основание гореизложеното съдът приема за установено по несъмнен начин, че жалбоподателят не е бил привлечен като обвиняем и следователно не е имал това качество в рамките на досъдебното производство, образувано срещу него.

След изясняване на въпроса дали жалбоподателят е имал качеството „обвиняем“ в рамките на досъдебното производство следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 60а, ал. 2, т. 1, 2 и 4 от ЗСВ, в която законодателят ясно и изчерпателно е посочил лицата, които имат право да подават заявление по реда на чл. 60а и сл. от ЗСВ - граждани и юридически лица, които са страни по приключени граждански, административни и наказателни производства или които са обвиняеми, пострадали или ошетени юридически лица по прекратени досъдебни производства, както и срока, в който заявлението следва да бъде подадено – в 6-месечен срок от приключване на съответното производство с окончателен акт. В този смъсил не се спори, че заявлението е подадено в 6-месечния срок от прекратяване на досъдебно производство № 9/2012 г. по описа на Национална следствена служба, пр. пр. 457/2012 г., по описа на Софийска градска прокуратура с постановление от 16.01.2019 г. на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1 от НПК и чл. 199 НПК. С оглед обаче гореизложените изводи на съда по отношение на твърдението на жалбоподателя, че е имал качеството „обвиняем“ в рамките на досъдебното производство, съдът приема, че правилно в констативния протокол проверяващата комисия, а след това в становището, изготвено от гл. юрк. П. Р. и гл. юрк. Ю. Б., по жалбата е прието, че жалбоподателят С. Л. М. не попада в кръга на правоимащите лица, очертан в разпоредбата на чл. 60а, ал. 2, т. 1 и 2 от ЗСВ. От своя страна, това обстоятелство води до недопустимост на заявление с рег. № 19-446/03.07.2019 г. от жалбоподателя С. Л. М..

Във връзка с изискването на АПК административните актове да съответстват с целта на закона съдът не констатира липсата на такова съответствие. В този смисъл актът е целесъобразен.

По горните съображения съдът намира, че оспореният отказ, обективиран в писмо с изх. № 94-С-322/19 на заместник-министъра на правосъдието проф. Н. П., е законосъобразен, поради което жалбата против него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото пред настоящата инстанция на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 4 и чл. 81 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ жалбоподателят дължи и следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата претендираните и направени от последния разноски за заплатеното юрисконсулско възнаграждение, а именно – сумата от 200 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът :

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. М., ЕГН: [ЕГН] против отказ за разглеждане на заявление за констатиране на нарушаване правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, обективиран в писмо с изх. № 94-С-322/19 на заместник-министъра на правосъдието проф. Н. П..

ОСЪЖДА С. Л. М. да заплати на Министерството на правосъдието сумата от 200 /двеста/ лева – разноси за заплатеното юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено. На основание чл. 138 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: